Ч. 218 (1012). Львів, второк 24 вересня 1918. Рік IV.

УКРАЇНСЬКЕ СЛОВО

Ціна примірника 16 сот. На провінції 20 сот.

Виходить що дня рано кромі понеділка.

політична, економічно-суспільна часопись. (Редакція Руська ч. 3)

Чую!

Перед битком наповненою салею „Народного Дому“ у Львові, в якій рамя об рамя зібрались українська інтеліґенція, українське міщанство і робітництво города Львова, промовив в неділю визначний культурний діяч із державної України, п. Модест Левицький. Говорив коротко і просто, але полонив усіх, взяв Львовян за серце — бо говорив до їх душі і з їх душі. Не силував ся на реторську позу, чи жест політика а викликав потрясаюче вражіне, та висловив політичну думку первоpядної ваги.

Київський гість, складаючи Львовянам привіт від державних Українців саме на зібраню Львовян призначенім для протесту проти загарбущих польських замірів супроти західно українських земель, пригaнув отю сцену з гоголевого Тараса Бульби, де син Тараса Остап взятий в полон Ляхами, припечатав свою борбу за волю України мученичою смертію на майдані Варшави. Серед непроглядної товпи видців. перебраний за польського шляхтича стояв і його батько Тарас. Коли Остап, почуваючи, що падає духом серед страшних мук, видобув з себе оклик: „Чи ти чуєш, батьку, як мене мучать?“ — зі стотисячної товпи залунав голос Тараса „Чую, сину, чую!

— „Ось-так — кінчив закордонний речник — коли ви знемагаєте у тяжкій борбі, так не думайте, що Україна призабула вас. Ні! ми чуємо! Кожен ваш оклик болю врізуєсь в наші серця Придніпрянців так якби сей біль був нашим болем. Не зневірюйте ся! Україна вас чує. Вона не забуває і не забуде певно на вас, та поспішить вам з підмогою моральною, а як треба буде, то дасть біг щей й з иншою“.

Гураґан оплесків був відповідю на слова закордонного речника. Українці-Львовяни приняли до відома отсю заяву, як запоруку красшої будучини і як заповідь політичної підмоги з боку України.

Слідуючий бесідник посол др. Цегельський під аплявз цілої салі, дав вислів отсим почуваням, коли говорив, що пробуджене України до державного житя є фактом, якого вплив мусить бути рішаючим для будучої долі української Галичини. Огодня Українська Держава що-йно консолідуєсь, та будучина укр. народу що небудь станесь на сході Европи, запевнена. Український нарід остане вже великим політичним чинником на сході Европи, а з сим фактом мусять числити ся ті, що у Відни, Будапешті чи Варшаві торгують західно-українськими землями.

Описаний момент з великого львівського віча, се поважна осторога на адресу так віденських і будапештенських, як і варшавських політиків. Україна прислухуєсь до сего, що дієсь в Галичині і на Холмщині.

Станьмо одним фронтом!

В ч. 369 „Робітничої ґазети“ поміщена незвичайно інтересна статя В. Винниченка п. з. „Рано зтомлюватись“, в якій неструджений автор закликає громадянство на закордонній Україні до спільної громадської праці — стати одним національним фронтом для оборони „рабині-матері“ України перед настигаючою небезпекою з боку Московщини та Анґлії:

„З кожним днем росте до нас любов наших любих милих братів — руських. Палка непереможна, надзвичайна любов! Вони тисячами кидають свій край, свою батьківщину; міняють призвища; з риском попасти ся в руки совітських властий перебирають ся через українсько-російський кордон; записують ся навіть в українське підданство, і роблять пашпорти, все те роблять тільки для того, щоб добратати ся до України.

Іменно, „добрати ся“, допасти ся, всмоктатись, вгризгись в тіло нашої молодої Держави. Цілі потоки братів руських, братів малоросів, братів підроблених, сфальшованих Українців, [illegible] дальні, випробовані, патентовані знавці полицейсько-жандармського режіму; забраковані кандидати в царські міністри; недорозстрілені недобитки імператорського двору; зажурені, висохлі від туги з торбоcхожими черевами колишні поліцмайстри, ґубернатори, сенатори; товсті публіцисти всяхих рептилій; поети з моноклями, з гнилятинкою; відставлені лідери ріжних воздихаючих за реакцією партій; жваві спекулянти з акулячими пащами.

Як висохлі з голоду, люті, пекучі блощиці, сунули й обсипали нас сі виборні, кваліфіковані екземплярі найчорнійшої реакції Одні, сласно плямкаючи голодними, слинявими, синіми губами, обсіли щедро розкладені перед ними казенні пироги й уминають їх з таким радісним гарчанєм, що мороз іде по всій Україні.

Другі, розставивши акулячі пащі, весело вирячивши нахабні очі, смачно глитають дурну українську рибку, велику й маленьку.

Треті, набравшись сил, піджививши недокровні ноги, прожогом нишпорять по всіх закутках, винюхують революцію, та українську свідомість, хапають їх, таскають, гризуть.

Четверті, обснувавши по теплих, людних куточках чепурненькі редакційні павутиня — тихо поважно ловлять українських мушок.

А лідери партій тим часом бігають по приймоних, через задні ходи завязують вузлики, протягують ниточки, мотузя шворки, облутують, забивають кілки — словом, жваво заклопотано, з веселою надією в серці роблять підготовчу роботу.

Правда, вони всі роблять підготовчу роботу. Вони всі так жагуче, так неподільно люблять Україну, що ні за що не хотять відділити її від „єдєлімої“.

І в відповідний час, коли інтернаціональна банда Чехо-Словаків протопче шлях через трупи совітської Републіки для обережної казатно-джентельменської антанти на Україну — вони всі, сі любі брати, всі сі акули, лідери, поліцмайстри, журналісти, міністри, всі разом, дружно, з співом „Боже царя храни“ і „Бей нѣмцевъ“! вхопившись за підготовані лідерами мотузочки, потягнуть підготовану, облутану, безсилу, безпомічну Україну, в обійми антанто-монархічної, єдиної, нєдєлімої тюрми.

О, як вони жагуче, як нетерпляче, приставивши до чола руку дашком, вдивляють ся на північ і на схід, ждучи своєї Заступниці. Вони, правда, озирають ся на захід, приємно, улесливо посміхають ся, шепочуть на вушко, топчать ся під ногами, вимахують хвостами і роблять вигляд цілком покірних, цілком відданих звірят. Але се так, на всякий випадок, та для відводу очий.

А вся надія їхня на антанту.

Ах, як міцно здушать вони тоді нас у своїх братніх обіймах! Як сласно вони гатитимуть підкопаними антантою закаблуками облутане пошматоване біле тіло молодої рабині, яка посміла вирватись на волю. Коли [illegible] вже тепер наступають немов навмисне їй на груди, коли тепер показують їй і язика і кулака, коли тепер часом любовно пальчиками натискають на горло — то щож буде тоді? Що тоді буде, коли за їхньою спиною стояти-ме самовдоволений Джон Буль напрактикований з Ірляндцями, Бурами, Індійцями по части „определенія“ націй.

Про се варта подумати. І подумати добре, без тої апатії, яка налягає останніми часами на українське громадянство. Нам не можна, небезпечно піддаватись апатії.

Небезпечно зтомленому подорожньому в хуртовину, піддаватись бажаню сісти, спочинуть, — замерзне, закоченіє і піде на поживу вовкам, собакам, воронам.

А круг нас добра хуртовина. І вовчики-братіки так сласно клацають зубами, чорні ворони так нетерпляче крякають, кружляють над головами. Ні, ні. Нам ще рано зтомлюватись, спочивати, вдаватись в апатію!

В початку нашого визволеня ми йшли дружним, єдиним національним фронтом, цупко, міцно взявшись за руки. Нас пробували „брати-товариші“ розєднати, розбити. Вони нас всякими способами шпигали, шарпали за руки, розтягали, сварили, їм треба було прорвати наш фрот. Се не вдалось їм і через те удалась наша справа — національно-державне визволенє нашого народу.

Тепер на поміч „братам-товаришам“ шугнули „брати-реакціонери“. Збившись у дружну зграю, вони неотступно ідуть за нами, хапають за ноги, воють, наскакують і жадно ждуть слушного часу, коли можна буде накинутись і загризти, заклювати, розшматувать нас. Ні, ні, небезпечно сідати, розлучатись. Навпаки, ще тіснійше треба зєднатись. збитись в один непроривний фронт. Коли в початку нашої трудної путі нам се було необхідно, то тепер тим паче мусимо йти разом.

І ми, соціял-демократи, мусимо, може, більше, ніж хто Для нас національне визволенє є найреальнійша потреба. Без сього ми,

як партія українського робітництва, істнувати не можемо, а робітництво наше без національного визволеня буде духовно покаліченим недоростком, попихачем у старшого брата, нездатним до самостійної акції, до ініціятиви, до дальшого розвитку.

Ми, соціял-демократи, мусимо так само, як і весь час нашої боротьби за волю, виявляти найбільше енергії й завзятя. Як в Центральній Раді ми не давали провокаційним рукам розірвати наш фронт і тим знесилити нас, так і тепер мусимо скріпляти, зміцняти, електризувати своїм духом втомлені ряди наших національних товаришів. Так само, як тоді, так і тепер, не поступаючись нічим з своєї програми, зєднавшись на певних умовах в „Національний Союз", ми мусимо дбати про те, щоб ні одно місто, місточко, село, ні один куточок загроженої, оточеної ворогами України, не лишив ся не зєднаним в сю національну організацію. На нашу державність, на нашу культуру, на нашу мову, на нашу душу й тіло робить ся отвертий намах. Вовки вже настільки „обнаглїли", що хапають за ноги.

Але памятаємо, що вовки боять ся вогню і світла. Вогнем у них проклятих! Побільше вогню і світла, побільше запалу, відданости, бадьорости, веселости духа. Вовки і вороги боять ся людського сміху, енергії, твердого голосу. Вони — боягузи, вони сміливі тільки зі знесиленими, з утікаючими в темноті і пітьмі. Оттак розкласти більше огнищ любови до нашої визволеної Рабині, треба кидать в них серце своє, мозок, нерви, все що в кого є і ратувать Рабиню-Матір, оточену розлюченою зграєю „братів".

Міністри у Львові.

Львів, дня 23. вересня.

В неділю 22. с. м. рано приїхали міністер рільництва ґр. Сільва Тарука і „міністер" Ґалецький до Львова.

Сим разом вже не звертано ся до укр. політиків, щоби товаришили обом міністрам в обїздці. Натомість намісник ґр. Гуйн звернув ся на бажане міністра ґр. Сільви Таруки до ціс. радника п. Струка, ґенер. секретаря „С. Госп." з особистим запрошенем до участи в поїздці. По порозуміню з „Нар. Комітетом" і послами п. Струк дав відповідь відмовну.

Натомість о год. 11 перед полуднем у міністра рільництва, що принимав в наміснитстві репрезентантів краєвих властий і заступників рільничих орґанізацій, явилась депутація головної Ради тов-а „Сільський Господар" зложена з пп. о. сов. Ганицького, посла дра Цегельського, цісарського радника п. Струка і проф. Корінця.

Іменем депутації промовив о. сов. Ганицький.

Підчас сеї розмови явив ся тамки нам. гр. Гуйн, намагаючись рівнож намовити „Сільський Господар" до поїздки.

Крім сеї української депутації була ще численна депутація селян бобрецького повіту, що жалілась на невиконуване жандармерії і староством в Вібрі останнього розпорядку міністерства рільництва проти надужить щодо примусових робіт, а також жаліла ся на безпощадні реквізиції. Депутацію провадив пос. Цегельський. Міністер вислухав з заінтересованем жалоби і поробив собі записки.

Політична українська депутація у міністра не була.

Вічевий тиждень

Львів.

Віче Львовян відбуло ся в неділю 22. с. м. в великій салі „Народного Дому". Саля була битком наповнена. Президію вели др В. Охримович, радник Пісецький і п. Павлишак. Реферував посол др Кость Левицький. Резолюції поставив др Стефан Баран, промовляли гість з України п. Модест Левицький і посол Цегельський. Докладне справоздане подамо завтра.

Стрий.

На поклик повітової орґанізації нац.-демократичного сторонництва явились дня 18-го с. м. (в четвер) селянство і інтелїґенція Стрийщини, щоби заманїфестувати свое обурене задля політики ґрафа Бурана і бар. Гусарека супроти укр. народу.

Старосто, що зразу було дозволило на відбуте прилюдного віча, в останній хвилі свій дозвіл відкликало. Як довідуємось, стало ся се наслідком наказу, даного в тім напрямі намісництвом.

Мимо того заказу, віче відбулось — що правда — не як прилюдне, але як збори за запросинами. Всеж таки велика саля „Нар. Дому" була повніська.

Збори відчинив повітовий орґанїзатор др. Єр. Калитовський, а головою зборів вибрано о. сов. Пеленського з Лисятич.

Реферат про політичне положене виголосив прибувший на збори посол округа, др. Л. Цегельський. Навязуючи до берестейського договору, вказав на його міжнародне значіне для питаня укр. державности, та на вагу укр. держави, в якій-небудь формі вона не істнувала би, для нас, галицьких Українців. Вияснивши політичну звязь між укр. державністю а долею східної Галичини, та змалювавши змінчиву австро-угорську політику, що спекулює на польське питане, посол виявив присутним гру дипльоматії ґрафа Бурана супроти України і небезпеку, що грозить нам у Галичині. Скінчив зазивом до єдности і орґанїзації, як найкращого способу на приневолене наших недругів числитись в волею укр. народу, та поставив слідуючі резолюції:

1) взиваємо австро-угорське правительство до безпроволочної ратифікації берестейського договору з Україною;

2) домагаємось подїлу краю Галичини і утвореня окремого автономного укр. краю в Австрії;

3) протестуємо з усею рішучістю проти всяких замислів прилучити яку-небудь часть укр. земель до Польщі і заявляємо, що проти такого прилучення будемо боротись найдальше йдучими способами.

Резолюції сї принято через акламацію без дискусії, та рішено вислати їх до кабінетової канцелярії, міністра заграничних діл, міністра-президента і Укр. Парляментарної Репрезентації.

Перед замкненем зборів забрав ще слово селянин п. Маркус з Жулина і іменем селян заложив протест проти наміру ввести в нашу церкву целїбат. Бесїдник назвав целїбат водою на млин Польщі, та заявив, що селяни не хочуть безженного духовеньства, бо не можуть мати довіря до його моралі. Вказав також на велику втрату, яку понесе укр. село через брак українського інтелїґентного дому в селї. Поставив слїдуючу резолюцію:

„Віче селян і інтелїґенції Стрийщини протестує проти намірів ввести безженність духовенства в гр.-кат. церкві, вважаючи се нарушенем нашого прадідного обряду та шкідливим для нашого народу".

Резолюцію сю принято без дискусії одноголосно.

Львівська громада в справі целїбату.

В суботу вечером відбули ся збори львовян в справі наміреного введеня целїбату. Явилось доволі поважне число учасників. Зборам проводив радник Шехович. Основно виготовлений реферат виголосив Др В. Щурат. Після реферату вивязала ся оживлена поважна дискусія, в якій забирали слово Впреосв. Др Боцян, п. Пісецький, др Костельник, рад. др. Барвінський посол Др Цегельський, о. Куницький і референт. Опісля ухвалено одноголосно слїдуючічі резолюції;

Розваживши, що вводжене целїбату в гр. кат. Церкву, було-б ярким нарушенем споконвічних прав сеї церкви, запоручених її торжественно вселенськими і провінціональними соборами та потвержених многократно Римською апостольською столицею; зваживши, що воно було-б підкопанем унії, грецької церкви з римською, нині непожаданим більше чим коли небудь; зваживши в кінці всї шкідливі наслідки вводженя целїбату в гр. кат. церкві для української національної справи в Австрії а ще більше для нац. обєднаня австр. Українців з закордонними, — Українці міста Львова зібрані дня 21. вересня 1918 на довірочну нараду в справі введеня целїбату ухвалюють:

1) заложити як найрішучійший протест проти всяких акцій в цїли якого небудь вводженя целїбату в гр. кат. церкві, з якої би то не було сторони.

2) подати той протест безпроволочно до відома гр. кат. митрополитови гр. Андрею Шептицькому, нунцієви Р. апостольської Столиці в Відни евентуально і ц. к. австрійському правительству на руки президента міністрів, при дорученю відповідного меморіялу.

3) для виготовленя меморіялу вибрати з поміж учасників довірочної наради комісію: рад. Барвінського, проф. Студинського, проф. Щурата.

Митрополита має повідомити про постанови зборів депутація зложена з рад. Барвінського, професорів Студинського і Щурата, радника Дністрянського та п. Кокоруда.

Зачети на озимі засіви 1918 р.

Галицький воєнний Заклад кредитовий подає до відома, що Міністерство фінансів назначило висоту зачету на озимі засіви 1918 р. на 200 кор. від кожного повного гектара, засіяного в осени 1918 р, поле, яке в наслідок воєнних подій лежало в р. 1917, 18 відлогом, а на яке на весну 1918 р. не взято позички і не обсіяно. З теперішних зачетів можуть користати власники землї в повітах політичних: Богородчани, Борщів, Бережани, Броди, Бучач, Чортків, Городенка, Гусятин, Калуш, Коломия, Косів, Надвірна, Печеніжин, Підгайці, Рогатин (східна часть), Радехів (сх. ч.), Снятин, Скалат, Станиславів, Товмач, Тернопіль, Теребовля, Заліщики, Збараж, Зборів і Золочів.

Зголошеня треба вносити на друках до властивих старостів найпізнїйше до 16. падолиста с. р. Близші поясненя і друки можна дістати в старостві.

Чи зміна режиму в Німеччинї?

Берлін, 20 вересня. В звязи з нотою Австро-угорщини і становищем, яке заняла супроти неї Коаліція, в Німеччині заносить ся на поважну політичну кризу. Ціла німецька преса домагає ся негайного скликаня парля-

менту і голосно говорить ся про зміну цілої німецької політики і про зміну правительства.

„Leipziger Zeitung“ пише в сій справі ось що: Правительственна кріза зближає ся до рішучої стадії. Партії більшости райхстаґу рішили приступити до створеня парляментарного правительства, яке повело би політику Німечини независимо від головної кватири. Соціяльні демократи заявили готовість вступити до правительства під слідуючими умовами: 1) Знесене § 9 конституції, який каже, що ніякий член райхстаґу не може бути рівночасно членом союзної ради; 2) до правительства мало би вступити принайменше трех соц.-демократів; 3) секретарем внутрішних справ мав би бути соц.-демократ, при чім виміняє ся на се становиско посла Еберта, що тепер є предсідником головної комісії райхстаґу. Як наслідника Гертлінґа називають в першій мірі теперішного посла в Копенгаґі ґр. Брокдорфа Ранцава.

Кольонія, 22 вересня. В. Т. оповіщує письмо з парляментарних кругів, що Гертлінґ противить ся приняти до кабінету соціяльних демократів. Се означало би, що державний канцлер утратив довіре більшости. „Kölnische Zeitung“ спростовує сю відомість і пише, що канцлер не мав ще нагоди рішитись поступити сяк чи так. Се вирішить ся доперва вівторок на засіданю головної комісії. Сему засіданю присисують всі історичне значіне.

Польські большевики.

До Варшави наспіли вісти про слідуючу подію: Велика товпа народу облягла онодї дім польського представництва в Москві і домагала ся, щоби відпоручник Ради Стану Лєдніцький вийшов до неї. Лєдніцький згодив ся приняти депутацію вибрану з поміж товпи Поляків-виселенців, і ся депутація заявила йому, що виселенці обжаловують польське представництво за те, що воно задержує їх в Росії і перешкаджає вертати в Польщу. Товпу вдалось заспокоїтись. Польскі дневники добачують в сій справі плоди аґітації большевицького польського комісаріяту. Аґітація ся є від давна ведена і звернена проти Ради Реґенційної.

Виглядає з того, що теперішне польське правительство таки сильно побоюєть ся своїх земляків, що мають вертати з Росії, і несуть в серці тугу за рідним краєм та... большевицькі кличі, тому й предсідник польського правительства в Москві, не лиш не помагає виселенцям вертати, але мабуть і перешкаджає.

Т. зв. „комісарїят польський“ себто урядове представництво польських большевиків в Москві не дармує. Крім завзятої аґітації проти польського правительства, вербує він Поляків-виселенців в ряди большевицької „червоної ґвардії“.

Німці відкидають рішучо австро-польську розвязку.

Берлїн. Як доносить „Berl. N. Nachrichten“ з добре поінформованого жерела, переговори Німців з Австро-Угорщиною в справі розвязки польського питаня, не довели до висліду. Німецьке правительство, так як передше, відкидає рішучо австро польську розвязку.

Березина границею між Росією і Німечиною.

Ковно, 22. вересня. Німецько-російська комісія, що радила в Ковні над усталенем російсько-німецької границї, покінчила свої працї 15. вересня. Німецькі війська мають опустити край на схід від ріки Березини в пяти відступах, почавши від 20. грудня 1918 р. а скінчивши 28. лютого 1919 р. Ріка Березина позістаєсь в руках Німців.

Винниченко — головою У. Н. Союза.

Київ, 21. вересня.

А. Ніковський зложив головство Українського Національного Союза. Головою вибраний В. Винниченко.

Америка і Фінляндія.

Копенгаґа. Фінляндський представник в Америці, Іґнаціюс, що прибув до Гельсінґфорсу, заявив, що Америка не признає Фінляндії права самоозначеня і не доставить їй збіжа, доки німецьке військо находить ся в Фінляндії.

Київська преса про запросини до мирових переговорів.

Київ 18 вересня.

Вся російська київська преса зупиняєть ся на нотї австрійського уряду.

„Русскій Голосъ“ оцінює сей виступ як акт, що „свідчить про те, що після Росії, Австро-Угорщина, можливо є та Держава, котра найбільше потребує мира“. Ґазета гадає, що „неможна вважати моменту невдало вибраним і лише на тій підставі, що военний успіх під сю хвилю перейшов на другий бік. Ся обставина навпаки зрівнюючи шанси і задовольняючи нац опальне самолюбство, моглаб бути лише умовою, що полекшувалаб трудний перехід від підбурюваня до війни і від піддержаня згасаючого военного запалу народів до бажаня дійти до якогось порозуміня і розвязати війну не виключно силою зброї“.

Але при всіх сих виґідних обставинах питане про загальний мир зустрічає великі трудности, котрі полягають „в тій великій ріжниці, що розділює воюючі сторони в їхньому розуміню умов миру“. Точки розходженя ґазета вказує такі: 1) відношене Анґлії до питаня о кольонїях, 2) питане про становище европейського сходу після Берестейського мира і додатків до нього і 3) питане про Ельзас-Льотаринґію.

Ґазета гадає, що відхилене предложене Австрії, при всіх труднощах, булоб не правильним, бо Австрія пропонує перед народами обсудити ті самі цїли війни, відсутність вказівок, на які моглоб бути поводом для відхиленя її пропозиції.

„Кіевская Мысль“ стверджує, що ми маємо діло до мира, якого за весь час війни досї не було.

Ставляючи в звязок з австрійською нотою ті поїздки до Відня, дипльоматів центральних держав, які мали місце за останній час, їхні заяви що до можливости скорого мира, промови ґр. Буряна й ґр. Гертлїнґа, ґазета каже, що хоч не можна сподїватись великої щирости від офіціяльних дипльоматів, але „минуле з дипльоматичної практики ліквідації війни знає приклади, коли перед отвертими мировими пропозиціями держав, йшла підготовка неглясна, що утворювала для обох сторін приємний ґрунт для мирових переговорів“.

Ґазета далї вказує на ті труднощі, які стоять на шляху до загального мира. Няйголовнійшою з них є, на думку ґазети, „російське питане“. „Ні для кого, каже ґазета, не секрет, як держави згоди ставлять ся до Берестейського мира“.

„І як що справа йде про мир згоди, що виключав би можливісиь нових війн, то згода повинна йти шляхом відбудованя Росії, як самостійної держави, шляхом забезпеченя її можливости відродженя до нового житя і, як рівній, ввійти в сїмю европейських народів“.

Для сього необхідне, щоб на мировій конференції Росія мала справжне своє представництво, а не Троцьких і Сокольникових. Отже звідси вислід: необхідне насамперед скинути большевицьку владу і утворити на її місці авторітетну російську владу.

„Голос Кіева“ замість власної, подає оцінку „авторітетного жерела“, котра очевидно совпадає з оцінкою ґазети: „В акті уряду двоєдиної монархії нема нїчого несподїваного“ — се перше. „Акт про який іде мова, без сумніву буде мати величезні наслїдки і можна його розглядати як новий поворотний стан в міжнародній політиці, що близько торкаєть ся так званого східного питаня зокрема. „Обидві воюючі сторони звернули свою увагу на схід, стремлячись скористати з вигод, що їх створила російська революція, а друге — знов перетягнути вагу на свій бік“.

(Далї буде).

НОВИНКИ.

— Дорошенко занедужав. Міністер закордонних справ Д. Дорошенко занедужав минулої недїлї „еспанкою“. Недуга приняла поважний характер.

— М. Грушевський. При гетьманськім дворі обговорювано справу покликаня проф. Грушевського на становище президента української Академії Наук.

— Для львівського повіту. У второк дня 24. вересня с. р. відбуде ся у Львові в великій сали Музичного Товариства і. М. Лисенка при вул. Шашкевича ч. 5. Велике Всенародне Повітове Віче з протестом проти прилученя української Східної Галичини до Польщі і з домаганем утвореня українського коронного краю в Австрії. — Порядок дневний: 1) Політичний реферат посла д-ра Володимира Бачинського. 2) Політично-економічний реферат п. Миколи Творидла, інспектора і учителя господарського Товариства „Сільський Господар“. 3) Дискусія над виголошеними рефератами і ухвалене резолюцій. 4) Внесеня і інтерпеляції членів Орґанізації. Отсею дорогою Повітова Політична Орґанізація львівського повіта звертає ся бо своїх Вп. Мужів довіря, до місцевих Вп. Орґанізаторів і Провідників місцевих орґанізацій і всего загалу українського населеня повіта з горячим зазивом, щоб кожда місцева орґанізація подбала, щоби як найбільше людий з кождої місцевости прибуло на віче. Початок точно о годині одинацятій перед полуднем. — За Повітову Орґанізацію Політичну львівського повіта д-р Володимир Бачинський голова, в. р., Ілько Лисий секретар, в. р.

— Пропав ученик! Перед 4 місяцями зник зі Львова ученик І. ґімн. кл. Йосиф Рибіцький, 11 літ, бльондин з синіми очима й подовгастим лицем, в ґімназіяльнім убраню. Зараз після того мали його бачити в Миколаєві над Днїстром. — Кождого, хто знав би щось про сего ученики, просить ся дуже донести се під адресою: Проф. В. Хомїцький, Львів, ул. Виспянського 29. Всї кошти будуть з подякою звернені. 542 1—3

— Похорон царя Миколи „Ізвестія“ описують похорон царя в Екатеріненбурґу. Тіло царя було закопане в лісі, де його розстріляно. Його вийнято з гробу після вказівок сих осіб, що знали про се. Видобуте відбуло ся в присутности многих заступників найвисщого духовенства західного Сибіру, місцевого духовенства, відпоручників народної армії, козаків і чехословаків. Тіло вложе до подвійної домовини, спідної цинкової і вехньої деревляної з сибірських кедрів. Під охороною почетної сторожі з найвисших командантів народної армії, виставлено домовину в катедрі Екатеріненбурґу, а відси перевезено тлїнні останки царя до Омска.

ОПОВІСТКИ.

Второк дня 24-го вересня 1918.

Нинї 24-го вересня гр.-кат.: Теодора пр. римо-кат.: Ґерарда.

Завтра 25-го вересня гр.-кат.: Автонома смч., римо-кат.: Клеофа мч.

Дуже практичний Календар на 1919 і початок 1920 з коротким церк. уставом і літер. додатком по 3 К висилає др Застрець Йос. Львів, св. Зофії 20. (Занотувати адрес і спішитись, бо наклад вичерпусь). Дуже інтересу драму „Млин“ і Оповідання новелі гуморески висилаєсь по 3 К. Предплата на „Бібліотеку для родин і молодіжи“ виносить всего 12 К. Четвертий випуск: Поезії ювилята, проф. Масляка, друкують ся. 536 2-2

Фотоґрафічні знимки. В обох українських книгарнях є до набутя слідуючі картини: 1) Руїни гетьманської палати в Батурині (3 К). 2) Групи розоруженої Німцями „синьої“ дивізії (4 К) та послідня сторінка берестейського договору з підписами всіх членів делегації.

Загальні Збори

кружка товариства педаґоґічного в Городенці відбудуть ся в неділю, дня 29. вересня 1918. о год. 3. попол. в салі будинку ґімназійного з таким порядком дневним:

1) Звіт з діяльности за шк. р. 1917/18.
2) Вибір нового виділу.
3) Справа дальшого розвитку ґімназії.
4) Внески.

Городенка, дня 15. вересня 1918.

За Старшину:

544 2—3 О. Н. Котлярчук.

ОГОЛОШЕНЯ.

Пошукує ся інструктора до науки хлопця і дівчинки з IV. і I. кл. норм. Уряд пар. в Бильчах коло Медики. 515 4—4

Пошукуєсь дяка безженного, (може бути і інвалід) з добрим голосом. В селі є 3800 душ. — Зголошеня до уряду парохіяльного Сєдлиска п. Ланчин. 546 2—3

Потрібна зараз машиністка до адвокатської канцелярії у Львові — Услівя дуже добрі. Зголошеня в адміністрації. 543 2—3

Мешкане з харчом, найрадше при родині за оплатою і довозом віктуалів глядає надзор. А. Войецчак. Для услуги придїлений жовнір. — Зголошеня на адресу: Яр. Яцкевич, Краш̆евського 23. I. п. 539 3—3

Панну з гарним письмом прийме зараз адміністрація „Укр. Слова“.

ФАБРИКА КОРКІВ

і склад кабслів металевих до фляшок

Др М. Мільштейн

Львів Коперника 19 II. п.

483 6—10

Канцелярія адвоката

Едварда Трусевича

радника двора

субститута блп. Ів. Сас Комарницького.

у Львові, улиця Словацького ч. 6

інтервеніює в справах о відшкодоване за невинні вязненя і убійства воєнні

443 6—8

Хтоби знав де обертає ся Николай Сабат февр. котрий був в Землянську ґуб. Вороніжської а від півтора року не маю жадної відомости, зволять повідомити о. Володимира Сабата в Синевідску нижнім. 537 3—3

Запрошене на передплату! **„НОВИЙ ЧАС“**

ілюстр. сусп. економ. і літ. тижневник

появив ся 19. IX. 1918.

Неполітичне се письмо, обнім. 16стор. друку, велич. 20—28 цм, буде: 1. Подавати перегляд найважн. подій світа. Занимати ся головно справами укр. народного господарства, його розвитком і жерелами нар. богацтва, пропаґувати економ. орґанізацію шир. кругів в коопер. дусі, слідити за ходом відбудови краю, подавати найважн. розпорядки, ширити пожиточні й практичні відомости і поради для родин, інституцій, товариств, спілок, торговель, склепів, крамниць, купців, ремісн., промислов. і ин. 3. Слідити за ходом і розвитком орґанізаційних змагань укр. жіноцтва і посвятити йому 4. Посвячувати дещо місця для новоч. укр. й світової літерат. й артистич. творчости, щоб поруч серіозні і напружуючі статі й вісти дати також віддих і розраду для умученого духа. Загалом нести моральні і напроваджувати на матеріяльні користи як найширші круги укр. суспільности.

Видавництво й редакцію сего тижн. буде вести Амброз Березовський. Співпраця є для него забезпечена в комітеті з найповаж. письмен. і фаховців.

П. Т. інтеліґентів як і свід. селян просимо також о дописи на повисші теми.

Передплата буде вин. річно К 30, півр. К 15, до кінця 1918 р. К 10. Те саме в гривнях і марках. Поодиноке число 60 сот. або шагів.
Ред. й адм.: „Новий Час“, Львів Руська ч. 3. 280 3—6

Для усталеня накладу просимо о ласкавий поспіх з передплатою — на жаданє висилаємо почтову складанку (чек).

Замовленє на великий КАЛЄНДАР-ПОРАДНИК

в справах відбудови, воєнно-адміністраційних, військових і господарських на 1919 р., зладжений Волод. Целевичем і Юр. Танчаковським, при співучасти найвизначнійших фаховців правників і рєсовників, який вийде з друку і поядить ся в розпродажи при кінци в ресня 1918 р. належить слати з надісланєм готівки 7 К на оден прим. і 80 сот. на рекл. посилку, лиш і виключно на адресу:

„Календар-Порадник“, Львів, Ринок ч. 10. I. п.

З огляду на брак паперу наклад Календаря невеликий. 2—4

Інструктора а ще радше інструкторки для приготовлення учениці до вступного іспиту до VI. ґімназ. або на другий рік семинари пошукує священик на селі, одна миля під Львовом. Близша відомість в Адміністрації. 526 3—3

Я маю вже на складі і висилаю

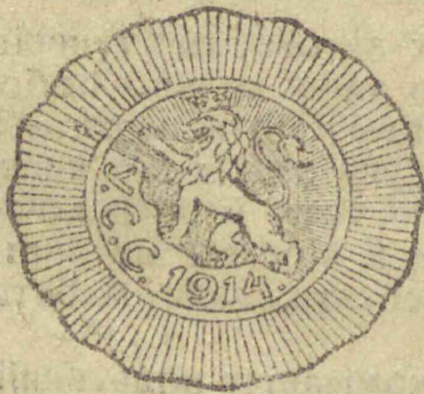
— Ще не вмерла Украіка —

200 патріотичних і народних пісень українських на фортепян і співи 2 части ціна 33 К. За оплатою почтовою. При замовленю прошу слати гроші переказом Книгарня антикварська

Арнольда Бардаха Львів

ул Краківська ч. I. 538 2—2

Від 15. IX. 1918

До 15. X 1918

Що дня від 10—6.

— В-И-С-Т-А-В-А —

малюнків і світлин

„Артистичної Горстки“, „Пресової Кватири“ Українських Січових Стрільців.

Національний Музей

— — ул. Мохнацького ч. 40. Львів. — —
Вступ 2 К для шкільної молодіжи і військової мужви 1 К. 519 4-25

БІЛЯЗОЛЬ

(Bielasol) порошок в трех родах до праня біля, до шурованя деревляних предметів та до лищеня металів Є се винахід, що перевисшає всі доти спрепаровані середники в тій области. — —

БІЛЯЗОЛЬ єсть апробований ц. к. міністерством торговлі до числа 48855 IV. ex 1918.
Оферти приймає ґенеральний заступник на Галичину і Буковину

Др. ВАЛЕРІЯ БРЕНДЗАН

WIEN, IX. ALSERBACHSTRASSE 5/15. 533 2—5

УМОВИ ПЕРЕДПЛАТИ:

	У Львові:	В краю і державі:	За границею:	
На рік	44·— К.	56·— К.	На Украіні	56 карб.
„ пів року	22·— „	28·—	В Німеччині	56 мар.
„ чвертьроку	12·— „	15·—	В инших державах	84 фр.
„ місяць	4·— „	5·—		

ЦІНА ОГОЛОШЕНЬ

Стрічка двошпальтова або її місце 60 с.; в надісланім 1 К.; в оповістках 1·50 К. в редакційній части перед або по новинках 2 К. Некрольоґія 2 К. Слова товстим друком подвійно. Оголошеня на суботу і неділю подвійно. Постійні оголошеня за осібною умовою.

Видає і відвічає за ред. Др Сидір Голубович. Друкарня Артура Ґольдмана, Львів Сикстуська 21.

